

FRANCESCO
BONINI

STEFANO
LAMBELLINI

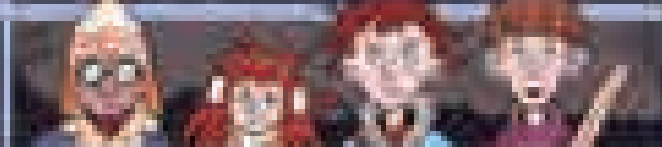

KEDİMİN
ADI

ODİN

Doğan
Çocuk

KEDİMİN
ADI
ODİN

FRANCESCO MEDINI

KEDİMİN

ADI

ODİN

RESİM
DIEGO TRAMILLI

Kedimin Adı Odino

Özgün adı: Il mio gatto si chiama Odino

Yazan: Francesco Bedini

Resimler ve kapak tasarımı: Stefano Tambellini

İlk basımı 2021 yılında Editrice Il Castoro tarafından, viale Andrea Doria 7, 20124 Milano İtalya'da yapılmıştır. www.editriceilcastoro.it

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Bu eser, İtalya Kültür Bakanlığı Kitap ve Okuma Merkezi'nin katkılarıyla çevrilmiştir.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2023

ISBN: 978-625-416-283-1

Sertifika no: 44 919

Çeviren: Ceylan Özçapkin

Yayına hazırlayan: Keriman Güldiken

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295 İstanbul

Tel: (0212) 463 71 25 **Sertifika no:** 41707

(0212) 373 77 44

satis@doganyayinlari.com.tr

[dogancocukyayinlari](https://www.instagram.com/dogancocukyayinlari)

[dogancocuk](https://twitter.com/dogancocuk)

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletlemez.

*Maria 6ğretmene, hikâyelerin güzelliđini bana
her bölümde tek tek keşfettirdiđi için.*

GİRİŞ

Kedimin adı Odin ve sadece tek gözü var.

Bilmem biliyor musunuz ama iki rehber kargası olan, İskandinav savaş ve şiir tanrısı Odin de tek gözlüdür. Ama bir gözünü savaşta kaybetmemiş; Bilgelik Kuyusu'ndan su içebilmek için onu feda etmiş ve sonsuz bilgi edinmiş. Biliyorum, bu bilgiden sonra gerçek Odin pek de akıllı birine benzemiyor gibi ama her şeyin bir zamanı var.

Şimdilik kedime dönelim. Onu herhangi bir dükkân-dan satın almadım veya bana hediye edilmedi. Kendisi bana geldi.

Ve Odin benim kedim derken, gerçekten de *benim an-*

lamında söylüyorum. Laf arasında “İşte benim kedim! Ne kadar güzel değil mi?” diyenler gibi değilim. Kesinlikle hayır. Bir kediye mama, başını sokacak ve tüylerini rahat rahat yalayacak bir yer vermen kedinin seninle olmayı kabul ettiği anlamına gelmez.

Ama Odin, gerçekten de benim kedim. Biliyorum; çünkü bunu bana kendisi söyledi.

Her şey ocak ayında, **Buz Adam**'ın bile şömine önünde oturmak isteyeceği kadar soğuk bir cuma günü başladı.

Bütün gece o kadar kar yağmıştı ki sonsuza kadar evin içinde mahsur kalacağımdan korkmuştum. Size acayip korkak olduğumu söylemiş miydim? Korktuğum şeylerin listesini yapmak zorunda kalsaydım, o kadar uzun olurdu ki sıkıntıdan ayaklarınızın altında tüyler biterdi.

Birkaç örneğe ne dersiniz? Uçağa binmek, açık denizde yüzmek, kurtlar, kan kaybından ölmek, sıcak hava balonunda uçmak, uçurumdan düşmek, şimşek ve gök gürültüsü, tasmaz gezen orta boy ve üzeri köpekler...

Ama o gün Çizgi Roman Kulübümüz için özel bir gündü ve yeni bir dönemin başlangıcıydı. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu mahvedemezdi!

Yataktan fırladım, giyindim ve hızla aşağı indim. Baş belasından kaçmak istiyorsam, **Flash**'tan bile daha hızlı olmalıydım.

Babam evde değildi, annemin odası kapalıydı ve büyükbabam ortada yoktu. Tam özgürlüğün nefis tadını çıkarmaya başlamıştım ki efendisinin mezarını koruyan bir heykel gibi karşıma dikildi. Gözleri âdeta beni yakmaya hazır iki köz gibiydi.

“Selam Aldo. Seninle geliyorum. Annem seninle gelmem GEREKTİĞİNİ söyledi.”

“Hayır,” diye cevap verdim soğuk bir sesle. “Daha dün benimle geldin.”

“Anneme beni evde yalnız bıraktığınızı söylememi ister misin? Ya da bugün Kulüp'te neler yapacağınızı da söyleyebilirim?”

Gözlerimi kapadım, umutsuzca bir kaçış yolu arıyordum. Ne yapmalıydım? Nefret ettiğim altı yaşındaki (onun inatla söylediği gibi altı ve üç çeyrek yaşındaki) kız kardeşim Petra'nın şeytani şantajına boyun eğmeli miydim,

yoksa ağızındaki baklayı çıkarmasına izin mi vermeliydim? Yumruklarımı olabildiğince sıkarak, onu un ufak edecek kadar güçlü bir enerjiyi serbest bırakmaya çalıştım.

Gözlerimi tekrar açtım. Hâlâ oradaydı. Beni köşeye kısırdığını biliyordu.

“Gidelim,” diye homurdandım.

Benim adım Aldo ve on bir yaşındayım. Bir tepenin üzerine kurulmuş Monte Picca adında küçük bir köyde yaşıyorum. Süper kahramanlar benim için o kadar büyük bir tutku ki köyümüzün ilk ve tek Çizgi Roman Kulübü’nü kurdum.

Dürüst olacağım: Çizgi Roman Kulübü aslında sadece bir kılıf. Kulübün görevi (tahmin ettiğiniz üzere gizli görevi) dünyayı korumak!

Günlerimizi tahtadan kılıçlarla antrenman yaparak, ormanda kamuflaj tekniklerini öğrenerek, mors alfabesi çalışarak ve dünyayı gerçekten korumamız gerektiğinde işe yarayacağından emin olduğumuz bir sürü başka şey yaparak geçiriyoruz. Tabii bu arada bol bol çizgi roman okuyoruz!

Tahta kılıç demişken; o cuma günü bu kadar heyecanlı olmamın nedeni kılıçlardı. Hayır, köy kermeslerinden alabileceğiniz o saçma oyuncaklardan bahsetmiyorum.

Büyükbabamın dişbudak ağacından yaptığı muhteşem

kılıçlarımızla gerçekten gurur duysak da o gün her şey değişecekti. En yakın iki dostumdan biri olan Sandro, bir gece önce gelmiş geçmiş en büyük Çizgi Roman ve Oyun Festivali'nden dönmüştü. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, ağabeyinin yardımıyla eve getirdiği gerçek bir...

“Yani bu gerçek bir kılıç mı?” diye bağırdı Petra, yanımda başı dönmüş bir ağustos böceği gibi zıplarken. “Bununla dalları, masaları ve kurtları kesebilir misin? Birine isabet etse kanatır mı?”

Petra'nın Sandro'nun yeni kılıcıyla ilgileneceği hiç aklıma gelmezdi. Bir an için onunla gurur bile duydum.

“Evet, gerçek; ama bu bir kopya. Gerçekten gerçek değil!” diye cevap verdim, parmaklarımla havada tırnak işaretleri yaparak.

“Kopya nedir? Ve eğer gerçekse nasıl gerçek olmayabilir?”

“Bu, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki **Aragorn**'un kılıcının bir kopyası... Ve keskin değil, yani insanı ikiye bölemez. Ama birine isabet ederse yine de çok canını yakabilir.”

“Ben de gerçek bir kılıç istiyorum. Gerçek metalden. Ama keskin olsun, pembe saplı ve parıltılı olsun ve... VAY BE!”

Petra'nın gözlerinin kamaşmasına neyin sebep olduğunu görmek için başımı kaldırdım ama yüzüme çarpan kör edici bir ışıltı yere bakmama neden oldu. Vadinin ortasında neşeli bir kahkaha patlaması yankılandı.

“Bu da ne?” Tekrar başımı kaldırdım ve bir an nefesim kesildi.

En yakın iki arkadaşım ve aynı zamanda Çizgi Roman Kulübü'nün kurucu üyeleri Sandro ve Giulio, tepenin başında bizi bekliyorlardı ve Sandro yeni kılıcını gökyüzüne doğrultmuştu. Gerçek kılıcı... Bıçağı o kadar mükemmeldi ki ona çarpmaya cüret eden cesur güneş ışınlarını ikiye bölüyor, kör edici yansımalar ve parıltılar hâlinde etrafa saçılıyordu.

Kabul edelim ki ağaçlara yansayan küçük ışıklardan etkilenen duygusal biri değilim, gerçekten değilim; ama güneş ışığını ortadan ikiye bölen gerçek bir çelik

kılıç görmek... Vay be! Ne heyecan vericiydi! Biraz da kıskandığımı itiraf etmeliyim. Ben tahta kılıcımla çürük bir kiviye bile ikiye bölemiyordum.

“Deneyebilir miyim? Deneyebilir miyim? Deneyebilir miyim?” diye cıvıladı Petra, çaresiz köpek yavrusu ifadesini takınarak.

Petra bunu her yaptığında, kokusu böcekleri çeken ve biri üzerine konar konmaz onu yakalayıp yiyen etobur bitkiler aklıma geliyor. Tek farkı, o vanilya ve şeker kokmuyor; ama sizi sersemletip kulaklarınızı ve iradenizi kullanılmaz hâle getiriyor.

Bunu düşününce kendimi biraz suçlu hissediyorum ama elimde değil. Bazen kız kardeşimden gerçekten nefret ediyorum.

Sandro ve Giulio'nun yanına giderken, “Hayır Petra, bu tehlikeli, bunun için çok küçüksün,” diyerek onu engelledim.

“Denemek istiyorum, denemek istiyorum yoksa babama gerçek bir kılıcınız olduğunu söylerim, kopya

ama yine de gerçek... Denemek istiyorum!”

Sandro gülerek kılıcın sapını çevirdi ve Petra'nın ellerine yaklaştırdı. Petra sapı kavramak için hızla uzandı. *Puf!* Kılıç yere düştü ve yarısı kara saplandı. Sandro ve Giulio kahkahalara boğuldu.

“Ağır, değil mi?” diye gülümsedi Sandro, kız kardeşimin kılıcı kaldırmasına yardım ederek.

“Uuuu!” diye bağırdı Petra kılıcı havada çevirerek. “Şuna bak!”

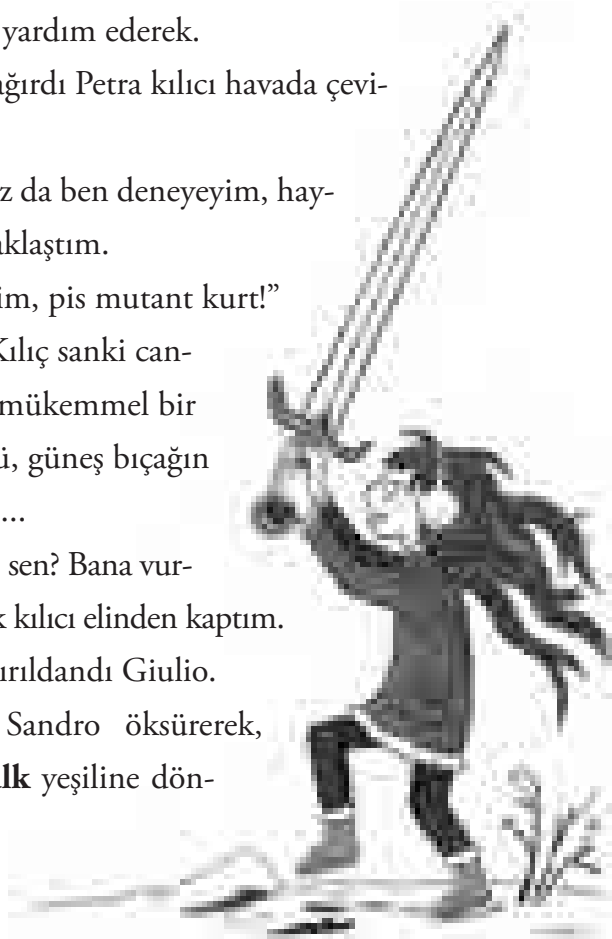
“Hey Petra, biraz da ben deneyeyim, haydi ama!” diyerek yaklaştım.

“Seni öldüreceğim, pis mutant kurt!” diye tısladı Petra. Kılıç sanki canlıymış gibi havada mükemmel bir kavis çizerek döndü, güneş bıçağın üzerinde parladı ve...

“Ah! Delirdin mi sen? Bana vurdun!” diye bağırarak kılıcı elinden kaptım.

“Aldo...” diye mırıldandı Giulio.

“Aldo...” dedi Sandro öksürerek, derisinin rengi **Hulk** yeşiline dönmüştü.

Kedimin adı Odin ve tıpkı İskandinav şiiir ve savaş tanrısı gibi tek gözlü. Ben Aldo. Petra adında baş belası bir kız kardeşim var. Son zamanlarda evimizin etrafında bazı garip olaylar oluyor. Büyük siyah kargalar, kurt gölgeleri, ormanda beliren kocaman bir ağaç... Peki ya size, kedimin gerçekten de Odin olduğunu ve karanlık güçlere karşı bir savaş başlatmak üzere olduğunu söylesem? Ama korkmayın. Arkadaşlarım Giulio ve Sandro ile birlikte dünyayı kurtarmaya hazırız!

Çeviren: Ceylan Özçapkın

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-416-283-1

9 786254 162831

Doğan
Çocuk